

[**Edvard Sørensen.**]

her foreslåede lempelse i skatterne det udsnit, man overhovedet ikke tænker på at give en lettelse. Jeg håber, det skal lykkes i udvalget, som jeg var inde på det i går, gennem en udligning af progressionen at finde et grundlag, så man kan give de mellemindtægter en lempelse, som efter min opfattelse — og det hævdes også i skattekommissionen — er forholdsvis hårdt ramte.

I den debat, som finansministeren havde med det ærede medlem hr. Aksel Møller, nævnte ministeren, at regeringen ønskede at fremme den private opsparing. Det glædede mig at høre denne udtalelse, og jeg håber, at dette også kan blive resultatet af de fremtidige forhandlinger. Men ministeren var tillige inde på, at man også måtte have en statsopsparing. Vi så engang i fjor sommer i et referat i bladene, at finansministeren ved et møde i Ryslinge også var inde på den tanke — forudsat referatets rigtighed —, at staten måtte foretage opsparinger for at kunne have de penge til investering i erhvervslivet, som erhvervslivet selv manglede. Hvis referatet er rigtigt, er det klart, at denne udtalelse må skabe ængstelse hos alle os, der ikke ønsker statens indgriben i erhvervslivet. (*Bertel Dahlgaard: Det ønsker De jo!*). Jeg hører, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ønsker et sådant indgreb. (*Bertel Dahlgaard: Det er Deres nye program!*).

Jeg vil gerne takke finansministeren, fordi han, hvad jeg også ventede, gav tilslutning til den tanke, at vi måtte have en finansplan, når vi skulle drøfte disse spørgsmål. Jeg finder det ligeså naturligt, at vi, når vi kommer en månedstid frem, må se på alle skatterne under eet og på de finansielle forhold i det hele for derigennem at danne os et begreb om, hvor store besparelser og hvilke besparelser der skal foretages, og på hvilke områder de skal finde sted.

Når finansministeren nævnte, at vi også fremefter ville få store udgifter til forsvaret, og sagde, at vi fra ventres side havde interesse i dette spørgsmål, ligesåvel som jeg forstod, finansministeren havde det, er dette rigtigt. Når vi får en ny forsvarslov gennemført — og vort parti håber, at det ikke vil være så forfærdelig længe, inden man virkelig går i gang med arbejdet og når et resultat —, vil jeg tilsige finansministeren, at vi indenfor mit parti er villige til at betale regningen. Vi må selvfølgelig drøfte, på hvilken måde den skal betales, men vi er villige til at betale den regning, der følger deraf.

Endelig var finansministeren i debatten med det ærede medlem hr. Aksel Møller også inde på, at yderligere ændringer — jeg forstod mere principielle ændringer — først skulle foretages, når skattekommissionens arbejde på dette område var færdigt. Som jeg sagde i går, er jeg ganske enig med finansministeren i den opfattelse.

Jeg er også enig med ham i, hvad han sagde om børnetilskuddet. Det er så rigtigt, som det er sagt, at hvis man skal til at drøfte børnetilskuddet, kan det ikke gøres uden i forbindelse med børnefradraget. Man kan efter min mening heller ikke gøre det uden i forbindelse med forsørgerfradraget og spørgsmålet om selverhvervende kvinders skattelettelse. Det er fire spørgsmål, der hænger uløseligt sammen. Hvis man læser skattekommissionens betænkning, vil man se, at kommissionen har arbejdet med dette spørgsmål, men selv der har man ikke anvist en vej fremad. Det er rigtigt, når finansministeren siger, at disse spørgsmål må tages i sammenhæng, det er spørgsmål, som indtil i dag overhovedet ikke er afklaret.

Aksel Møller: Efter det høje tings forretningsorden giver en situation som denne, hvor en sammensværgelse, der har samlet en stor del af tingets medlemmer, har sendt sine talere op på talerstolen, den, der vil kæmpe for et andet synspunkt, en relativt ugunstig placering. Mod de andres timevise argumenter har han kun de 10 minutters, og derfor kan dette ikke blive en tale, der går i enkeltheder med hensyn til det, der er fremført af de forskellige ærede medlemmer og af den højtærede finansminister ved denne lejlighed. Med den højtærede formands tilladelse håber jeg dog, at vi i alt fald nogenlunde klarer at få præciseret stillingen, inden det er forbi.

Først og fremmest vil jeg til den højtærede finansminister sige, at hans historiske kunnen med hensyn til Finderup lade åbenbart ikke er helt tilfredsstillende. Havde den været det, havde han været fuldstændig klar over, hvad jeg sigtede til. Det, der skete der, var, at mænd, som havde svoret en ed til deres konge, myrdede ham. Og det, der skete i den højtærede finansministers arbejdsværelse, var, at meningen med den dagsorden, som dette høje tings medlemmer havde stemt for, blev myrdet af de sammensvorne — den mening, at der skulle gennemføres en ligelig beskatning af de private erhverv på den ene side og kooperationen på den anden side. Det var det, der var meningen med billedet. Jeg indrømmer, at det var lidt drastisk, men det skulle også